

Priscilla Beaulieu
Presley
& Mary Jane Ross

Saanhän
mennä
luotas pois
Elvis ja elämäni

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *Softly, As I Leave You. Life After Elvis – A Memoir*

Copyright © Priscilla Presley 2025

This edition published by arrangement with Hachette Books, an imprint of Perseus Books, LLC, a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49804-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Heille, jotka ovat meidät jättäneet:

Lisa Marielle, ihanalle tyttärelleni;

Annille, kauniille äidilleni;

Benjaminille, suloiselle lapsenlapselleni;

Elvikselle, joka on yhä kanssani.

*Ja rakkaalle pojalleni Navaronelle,
joka lohduttaa minua kun muut ovat poissa.*

*Rakastan teitä kaikkia hellästi, syvästi ja ikuisesti.
Kannan teitä sydämessäni joka päivä.*

*Softly, I will leave you, softly,
Long before your arms can beg me stay
For one more hour, for one more day.
After all the years,
I can't bear the tears to fall
So softly, as I leave you there.*

Musiikki: Tony De Vita

Sanat: Hal Shaper

Esittäjä: Elvis Presley

SISÄLLYS

<i>Prologi: Kuin yö</i>	11
1. Päästä irti	13
2. Pidä kiinni	26
3. Eri teillä	37
4. Hyvästit	50
5. Usko säilyy	62
6. Epäilet vain	74
7. Tempoilua	87
8. Tunne hellin voimakkain	100
9. Aikuistuminen	112
10. Muistoja	124
11. Lähtö Vegasista	137
12. Vieraileva tähti	150
13. Suunnanmuutos	163
14. Korota äänesi	174
15. Myrkkyyomenia	188

16. Myrsky ja armo	202
17. Rauha laaksossa	215
18. Julma oot	227
19. Valot sammuvat	242
20. Keskiyö	253
<i>Epilogi: Korppi</i>	265
Kiitokset	271

Prologi

KUIN YÖ

"Wait for me, wait for me."

I'll be coming home, wait for me.

KÄVELEN TIETÄ PITKIN. Kaikkialla ympärilläni on reheviä ja vehreitä puita. En tiedä, missä olen, mutta paikka tuntuu tutulta. Takanani vasemmalla kävelee komea nuori mies tummansinisessä lentäjän univormussa. Hän tarkkailee minua muutaman askeleen päästä ja varmistaa, että olen turvassa.

Äitini kävelee hänen kanssaan. Hän on taas nuori, hänen kasvonsa ovat sileät ja vailla uurteita. Kuulen hänen äänensä: "Söitkö illallista? Tarvitset kunnon yöunet huomista varten. Muista pitää pääsi pystyssä, kun astut lavalle."

"Niin", vastaan. "Minä muistan."

Isoäiti on oikealla puolellani, pitää kiinni käsivarrestani ja silittää sitä hellästi aina kun väsyn tai käyn levottomaksi. "Minä tässä, kultaseni. Minä kuulen kyllä. Voit puhua minulle koska tahansa."

Löytökoirani vilistävät ympäriinsä, tutkivat polkua ja palaavat sitten luokseni odottaen, että silittäisin niiden päitä. Ne heiluttavat häntiään innosta.

Lisa Marie ja Benjamin kävelevät vähän matkaa edelläni käsivaret toistensa ympärillä. Lisa kääntyy ja katsoo minua silmiin. "Olen pahoillani, äiti."

”Minäkin olen pahoillani, rakkaani.”

Kun Lisa jatkaa taas eteenpäin, kysyn häneltä: ”Kävitkö kylvyssä?”
Se on vanha vitsi, ja Lisa nauraa.

”Kyllä, äiti, kävin kylvyssä.”

Benjamin kääntyy minua kohti. ”Minulla on kaikki hyvin, Nona. Ihan totta.”

Katson häntä silmiin ja sanon. ”Tiedän.”

Vasemmalla puolellani kävelee Elvis. Hänen vartalonsa on taas hoikka ja vahva, ja hänen syvänsiniset silmänsä ovat kirkkaat. Kun hän laskee katseensa minuun, hänen kasvonsa täyttyvät hellyydestä.

”Onko Yittle kunnossa?”

”Hän on kunnossa.”

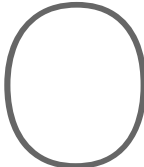
”Kaipaako hän miestään?”

”Joka päivä, Sattnin’, joka päivä.” Elvis tarttuu käteeni, pujottaa sormensa omiini ja pysähtyy hetkeksi tunnustelemaan paikkaa, jossa sormus ennen oli. Tunnen hänen lämpönsä.

Mutta jatkan matkaani katse tiukasti eteenpäin luotuna, sillä tiedän, että tämä tie johdattaa minut kotiin.

PÄÄSTÄ IRTI

*I'm caught in a trap, and I can't get out
Because I love you too much, baby.*

 LIN 27-VUOTIAS, KUN jätin Elvis Presleyn. Olin viettänyt puolet elämästäni hänen vaimonaan tai tyttöystävänä, ja muutin vanhempieni luota suoraan hänen kotiinsa. Tiesin tuskin mitään maailmasta Elviksen piirin ulkopuolella. Lähtöpäätös kauhistutti itseänikin, eivätkä Elviksen miljoonat fanit käsittäneet sitä. He eivät ymmärtäneet, ettei päätökseni johtunut siitä, että olisin lakannut rakastamasta Elvistä. Rakastin häntä lähtöpäivänäni yhtä paljon kuin hääpäivänämme. Jätin Elviksen, koska tarvitsin oman elämän. Siihen asti olin elänyt hänen elämänsä. Elvis etsi elämänsä tarkoitusta, mutta minäkin etsin omaani.

Eroni Elviksestä oli monimutkainen ja pitkään kypsynyt päätös. Olimme olleet yhdessä kolmetoista vuotta. Ulkopuolella maailma muuttui, mutta elämä pysyi ennallaan Gracelandissa, Elviksen kartanossa Tennesseeen Memphisissä. Kun suhteemme muuttui vakavaksi vuonna 1963, minä olin kahdeksantoistavuotias ja vahvasti oman sukupolveni tuote. Kuten äitini ennen minua, minutkin kasvatettiin miellyttämään miestäni. 1960-luvulla tytöiltä edellytettiin, että he löytäisivät itselleen hyvän aviomiehen. Tein kaikkeni täyttääkseni odotukset. Kävin käytöskoulua oppiakseni pukeutumaan ja meikkaamaan.

Asenteeni sopi Elvikselle, joka hänkin oli sukupolvensa tuote. Hän osteli minulle mielellään kauniita asioita, erityisesti vaatteita. Otin mielelläni vastaan hänen pukeutumis- ja meikkaamisneuvonsa, kun hän muokkasi minusta itselleen täydellistä naista. En kapinoinut, vaan hyväksyin sen. Halusin miellyttää miestäni.

Miehen miellyttäminen ei kuitenkaan liittynyt vain ulkonäköön. Kaikkien tyttöjen tavoin opiskelin kotitaloutta, harjoittelin tekemään kodista täydellisen ja luin lehtiartikkeleita siitä, miten naisen oli käyt-täydyttävä miehen seurassa. Minua kiellettiin olemasta koskaan liian suora tai tunkeileva. Elvis ei sietänyt tunkeilevia tyttöjä. Säännöt määrittelivät melkein kaiken, mitä tytöt tuohon aikaan tekivät. Minä en saanut koskaan soittaa pojalle, koska se olisi ollut hyökkäävää. Pojan piti soittaa minulle. Naisen päämäärä oli täyttää miehensä tarpeet ennen omiaan – mikäli edes ajatteli omia tarpeitaan. Minun oli varmistettava, että aviomieheni sai aina lempiruokansa mieleisekseen valmistettuna. Minun oli kuunneltava miestäni odottamatta, että hän kuuntelisi minua. Minun ei sopinut kertoa mielipiteistäni, ellei niitä erikseen kyselty. En saanut koskaan kyseenalaistaa mieheni ohjeita tai käytöstä. Jos hän tuli myöhään kotiin tai viipyi poissa yli yön, hän ei ollut tilivelvollinen minulle. Se oli hänen oikeutensa perheen päänä. Kaikkein tärkeintä oli, että tunsin velvollisuudekseni tehdä mieheni onnelliseksi – ei toisinpäin.

Myös sosiaaliset perinteet valmistivat minua avioliittoon. Kun olin yhdeksännellä luokalla – samana vuonna, kun tapasin Elviksen – koulussani järjestettiin kilpailu, jossa pojat saivat ostaa huutokaupassa tyttöjä itselleen. Korkeimman tarjouksen työstä tehnyt poika sai tämän ”omakseen” koko päivän ajaksi. Tyttö seurasi häntä kaikkialle, tarjoili hänen lounaansa ja kantoi hänen kirjansa. Pojat kilpailivat työistä, mutta tytöt kilpailivat myös keskenään. Se tyttö, josta tarjottiin eniten, oli voittaja, koulun suosituin tyttö. Sinä vuonna minä voitin. Koko kilpailu on nykystandardein arvioituna käsittämätön, mutta silloin se oli hauskaa. Se ennakoiki myös loputonta kilpailuani Elviksen huomiosta, mikä myöhemmin määritteli myös avioliittoani.

Hyväksyin nämä sosiaaliset normit kyselemättä, ja ne ohjasivat avioliittoani vuosien ajan. Elviksestä huolehtiminen oli minulle sydämen asia. Arvostin omistautuneen kotirouvan roolia. Kun olimme maatilallamme ilman henkilökuntaa, minulle lankesi vastuu Elviksen hoivaamisesta, ja otin sen vastaan innolla ja rakkaudella. Asetin hänen pyjamansa valmiiksi joka ilta ja huolehdin päivisin kaikista kotitöistä. Olen luonteeltani hoivaava, joten Elviksen tarpeista huolehtiminen ei tuottanut minulle vaikeuksia.

Ajan konservatiivisten moraalikäsitteiden lisäksi avioliitto etelävaltiolaisen miehen kanssa toi mukanaan lisää odotuksia niin Elvikselle kuin minullekin. Kymmenen vuoden ikäerostamme on puhuttu paljon, mutta Etelässä se ei ollut epätavallista. Sitä ei todellakaan pidetty pedofiliانا. Rhett Butlerkin oli jo kolmekymmentäkolmevuotias iskiessä silmänsä kuusitoistavuotiaaseen Scarlett O'Haraan. He ovat tietysti fiktiivisiä hahmoja, mutta edustavat aikansa kulttuurista todellisuutta. Jerry Lee Lewis oli tunnetusti mennyt naimisiin kolmetoistavuotiaan tytön kanssa. Samoin oli tehnyt toinenkin etelävaltioiden ikoni, Edgar Allan Poe. Minä en onneksi ollut lapsimorsian. Vaikka Elvis ja minä olimme aloittaneet suhteemme ollessani neljätoista, siitä tuli romanttinen vasta, kun olin täyttänyt seitsemäntoista. Harrastimme seksiä vasta mentyämme naimisiin, kun olin kahdenkymmenen yhden. Tosiasia kuitenkin on, että meillä oli kymmenen vuotta ikäeroa.

Ikäerossa oli tiettyä logiikkaa. Vanhemmat miehet olivat hyviä aviomiesehdokkaita, sillä he olivat kypsempinä ja vakiintuneempina niin sosiaalisesti kuin taloudellisesti. Etelävaltiolaisten miesten näkökulmasta nuoremman naisen valitseminen helpotti heidän toimimistaan perheen päänä, ja nuoremman vaimon käyttäytymistä ja mielipiteitä oli helpompi hallita. Tällainen etikettisäännöstö kasautui Elviksen minuun kohdistamien odotusten päälle. Elvis oli etelävaltiolainen mies, joka odotti naisensa olevan kaunis, alistuvainen ja viehättävä – ympäri vuorokauden. Minulla oli tapana jopa kietoa hiukseni vessapaperiin Elviksen nukahdettua, jotta kampaukseni pysyisi kunnossa. Nousin aikaisin aamulla laittamaan hiukseni ja silmämeikkini

ojennukseen ennen kuin Elvis heräsi. Ongelma oli, että vaikka kasvoin aikuiseksi, valtasuhteemme ei muuttunut. Oli vaikea saavuttaa tasa-arvoa avioliitossa, jota Elvis oli tottunut johtamaan.

Tein parhaani täyttääkseni kaikki hänen tarpeensa. En ikinä oppinut laittamaan ruokaa, mutta Gracelandin henkilökunnan ansiosta minun ei tarvinnutkaan. Yritin valmistaa meille aterian suhteemme alkuvaiheessa, mutta lopputulos kelpasi hädin tuskin syötäväksi. Vaikka en ollut synnynnäinen kokki, pidin huolen siitä, että Elvis sai suosikki-ruokansa aina ajallaan. Neuvoin kokkia päivittäin – joskus useita kertoja päivässä – varmistaakseni, että Elviksen mieltymykset täyttyivät. Aina Elviksen palatessa kotiin odotin häntä kauniissa asussa, hiukset laitettuna ja täydellisesti meikattuna, ja annoin hänelle kaiken huomioni. Kuuntelin häntä loputtomasti, joskus läpi yön, kun hän luki minulle katkelmia filosofisista kirjoistaan. Yritin olla kyseenalaistamatta hänen käytöstään, sillä hän ei sietänyt mitään, mikä kuulosti kritiikiltä. Hän ei tuntenut tarvetta selittää minulle suhteitaan toisiin naisiin. Minun oli luotettava häneen ja oltava välittämättä kuulemistani juoruista.

Elvis ei pakottanut minua mihinkään. Me molemmat tiesimme, mitä minulta odotettiin, kun menin hänen kanssaan naimisiin, ja pitkään hyväksyin sen. Elviksen käytös vastasi sen ajan normeja. Hän oli monin tavoin hyvä aviomies. Hän ei pahoinpidellyt minua fyysisesti tai henkisesti. Vaikka hänen temperamenttinsa oli räjähdysheikkä, hän purki sitä minuun vain harvoin. Minua kohtaan hän oli yleensä lempeä ja usein hellä. Hän oli myös äärettömän antelias. Hän osti minulle kauniita asioita – kalliita lahjoja ja upeita koruja. Käytän yhä häneltä saamaani timanttiristiä. Minulla oli paljon syitä olla kiitollinen avioliitostani. Mutta ero minun mieheni ja muiden miesten välillä oli siinä, että hän oli Elvis Presley. Hänellä oli rahaa, jatkuvasti palveleva uskollinen seurue ja miljoonia faneja. Mutta minä rakastin häntä, ja pyrin siksi olemaan täydellinen etelävaltiolainen vaimo. Lopulta ponnistelu kuitenkin kulutti minut loppuun ja aloin tuntea itseni kultaiseen häkkiin suljetuksi linnuksi.

Elvis eli omassa maailmassaan. Hän todella oli kuningas omassa

valtakunnassaan. Minä ja Elviksen seurueen miehet nukuimme kun hän nukkui, söimme kun hän söi ja katsoimme niitä televisio-ohjelmia, joita hän halusi katsoa. Se oli minulle normaalia, enkä kyseenalaistanut sitä pitkään aikaan. Minulle vaikeinta olivat ihmiset, jotka muodostivat Elviksen pienen valtakunnan. He olivat kaikki miehiä. Elvis ja minä emme olleet tavallinen aviopari: meidän lisäksemme läsnä oli jatkuvasti miespuolisten hännystelijöiden joukko. Olin harvoin kahden kesken aviomieheni kanssa. Kun katoin aamiaispöydän iltapäivällä, jolloin Elvis yleensä heräsi, en koskaan asettanut pöydälle vain kahta lautasta. Yleensä kanssamme söi vähintään kuusi miestä. Kun kömmin Elviksen syliin katsomaan televisiota, ympäri huonetta istui miehiä. He nauroivat, kommentoivat ja hurrasivat, kun Elvis ampui televisioruudun rikki. Miehet tulivat mukaamme matkoille ja majoittuivat samoihin hotelleihin meidän kanssamme. Jaoin Elviksen aina heidän kanssaan, lukuun ottamatta muutamaa arvokasta päivää häämatkallamme Kalifornian Palm Springsissä. Sain Elviksen kokonaan itselleni oikeastaan vain aamuyöllä, kun menimme nukkumaan. En koskaan valittanut, koska en halunnut vaikuttaa marisijalta tai nalkuttajalta. Yritin olla täydellinen vaimo, joten minun oli vain hyväksyttävä se, että jouduin jakamaan Elviksen näiden miesten kanssa.

Elvistä ympäröivät miehet huolehtivat hänen kaikista tarpeistaan, ja siitä heidät palkittiin avokätisesti. Kun hankimme hevoset, myös miehet saivat omansa, jotta meidän oli mahdollista ratsastaa yhdessä. He olivat sekä hänen ystäviään että hänen henkilökuntaansa, ja sisäpiiri oli Elviksen perhe. Hän luotti niihin miehiin. Maailmassa, jossa ei aina ollut turvallista olla Elvis Presley, he muodostivat suojamuurin hänen ympärilleen. Pidin useimmista heistä yksilöinä. Joissakin tapauksissa, kuten Joe Espositon kohdalla, heistä tuli minunkin ystäviäni. Mutta tosiasia oli, että ”Memphisin mafia” – lempinimi, josta he pitivät – koostui pelkästään miehistä. Olin ainoa nainen miesten maailmassa, olimmepa sitten Gracelandissa, Los Angelesissa tai viikonloppukodissamme Palm Springsissä. Ulkopuolisille elämä siinä maailmassa vaikutti upealta. Todellisuudessa se oli hyvin yksinäistä.

Kun söimme päivällistä, olin joka ilta ainoa nainen ruokapöydän ääressä. Sain kuunnella asioita, joita useimmat naiset eivät kuule: miesten juttuja. Kuulin kaikki vitsit ja ronskin kielenkäytön. Miehet nauroivat, minä nauroin mukana ja yritin näyttää siltä, että minulla oli hauskaa, vaikken aina ymmärtänytään vitsejä. Sain kuulla myös heidän suoria mielipiteitään oven takana odottavasta naiskatraasta. Talomme portin edessä oli aina pitkä jono hyvin kauniita tyttöjä, jotka toivoivat näkevänsä Elviksen, mutta tyytyivät usein johonkuhun hänen miehistään. Ne tytöt olivat pahin painajaiseni – he kaikki halusivat korvata minut.

Joku miehistä saattoi sanoa: ”Vau! Näitkö sen yhden? Näitkö sen blondin?” Sitä seurasi tarkka kuvaus työstä. Ja niin he jatkoivat käyden läpi koko halukkaiden naisten jonon.

Joskus he valitsivat muutaman kauneimmista tytöistä ja toivat heidät tapaamaan Elvistä. Kiusallista kyllä, olin itse tavannut Elviksen samalla tavalla. En ollut koskaan täysin ymmärtänyt, miksi Elvis oli valinnut minut, ja pelkäsin, että minut korvattaisiin koska tahansa. Silloin Elvis oli ollut sinkku, mutta vaikka hän oli naimisissa, hän oli tottunut siihen, että hänen luokseen tuotiin kauniita naisia. Hän jutteli heidän kanssaan ja luki heille otteita Raamatusta ja itämaista filosofiaa käsittelevistä kirjoista. Eikä hän koskaan malttanut olla flirttaillematta heidän kanssaan. Hän nautti heidän hurmaamisestaan. Joskus hän käytti heitä uhkaillakseen minua.

Hän saattoi sanoa: ”Jos et halua kuunnella minua, tuolla on monta tyttöä, jotka haluavat.” Ja hän oli oikeassa. Näin heidät ikkunastamme omin silmin. Mikä pahinta, he saattoivat istua olohuoneessamme.

Istuin huoneessa ajatellen: ”Voi Luoja, toivottavasti Elvis ei ihastu tuohon tyttöön.” Pelkäsin jättää Elvistä yksin. En halunnut vierailla vanhempieni luona, koska joku toinen olisi voinut sillä aikaa astua tilalleni.

Tilannetta hankaloitti se, että useimmat miehistäkin olivat naimisissa. Joskus he alkoivat tapailla naisia, joita toivat Elviksen luo. Minä huomasin kyllä, mitä oli meneillään. Heidän vaimonsa olivat parhaita

ystäviäni, mutta minun oli pysyttävä hiljaa. Kirjoittamaton sääntö oli, etten saanut kertoa kenellekään siitä, mitä näin Elvisten kavereiden puuhaavan.

Sitten olivat vielä ne naiset, joita en nähnyt. Minä jäin useimmiten Gracelandiin, kun Elvis matkusti elokuviensa kuvauksiin, mutta kuulin huhuja hänestä ja hänen vastaanäyttelijöistään. Julkkislehdet ja sanomalehdet olivat täynnä juoruja Elviksestä ja upeista naisista, joita en ollut koskaan tavannut. Tunsin oloni riittämättömäksi heidän rinnallaan ja ulkopuoliseksi kuvauspaikoilla. Näyttelijättäret saattoivat puhua Elviksen kanssa aiheista, joista minä en tiennyt mitään, sillä he olivat elokuva-alalla, minä en. Heillä oli paljon yhteistä Elviksen kanssa ja he olivat paljon minua kokeneempia. Minä olin vain tyttö, joka odotti miehensä palaavan kotiin.

Juoruja oli kuulunut jo silloin, kun aloin tapailla Elvistä. Hän oli tunnetusti seurustellut Ann-Margretin ja Shelley Fabaresin kanssa ennen avioitumistamme, kun asuin vielä Gracelandissa hänen tyttöystävänä. Aloin nähdä lehtijuttuja Elviksestä ja Ann-Margretista, kun he olivat elokuvan kuvauksissa Las Vegasissa. Näin heistä kuvan, jossa he olivat katsomassa jotain esitystä. Aloin olla kauhuissani. Kun lopulta kysyin Elvikselä Annista, hän viittasi huhuille kintaalla. Hän ei pitänyt siitä, että kyselin häneltä muista naisista. Se rikkoi kirjoittamatonta naisen käyttäytymiskoodia. Minulla ei ollut oikeutta kysellä sellaisia.

Hän toisteli samaa aina, kun aloin huolestua: ”Älä sinä huoli. Kukaan ei tule viemään paikkaasi.”

Mutta ne olivat vain sanoja. Kuvat kertoivat eri tarinaa.

Ongelma ei päättynyt, kun menimme naimisiin. Minua kalvoi tieto siitä, että Elviksellä oli aina läheisiä näyttelijättäriä ympärillään.

Kun Elvis alkoi käydä pitkillä kiertueilla, ahdistukseni syveni. Näin häntä enää harvoin, enkä voinut olla ajattelematta pakkomielteisesti tyttöjä, jotka heittivät huoneittensa avaimia lavalle joka ilta. En päässyt eroon jäytävästä ahdistuksesta. Eristyneisyys ja viikot ilman aviomiestäni vahvistivat pelkojani ja alkoivat musertaa minua henkisesti.

Asioita pahensi entisestään se, että Elvis menetti seksuaalisen kiinnostuksensa minua kohtaan Lisan syntymän jälkeen. Hän ei ollut koskaan pystynyt rakastelemaan lapsen saaneen naisen kanssa. Hän oli pitänyt äitiään jalustalla, ja kun Lisa syntyi, hän nosti minut samalle jalustalle. Mutta jalustalla on mahdotonta rakastella. Käytin seksikäitä yöasuja, meikkasin silmäni huolellisesti ja yritin tehdä aloitteita. Mikään ei toiminut. Elvis flirttaili ja oli yhä hyvin hellä minua kohtaan, mutta siinä kaikki. Hän epäroi toisen lapsen hankkimista. Olinhan tullut raskaaksi jo hääyönämme, kun rakastelimme ensi kerran. Hänen epärointinsa vahvisti pelkojani. Yksinäisyys ja avuttomuuden tunne painoivat minua raskaammin kuukaudesta toiseen. Se oli uuvuttavaa. Tunsin olevani ansassa ilman pakotietä, kuten laulussa sanotaan. En halua enää koskaan kokea samanlaista pelkoa ja epävarmuutta.

Ei siis ollut ihme, että päädyin suhteeseen karateopettajani Mike Stonen kanssa. Olin alkanut harrastaa karatea päästäkseni ulos talosta ja saadakseni omia kiinnostuksenkohteita. Ironista kyllä, tein sen myös miellyttääkseni Elvistä. Tapasimme Miken karatekilpailuissa Havaijilla, ja hän teki Elvikseen syvän vaikutuksen. Mike oli suuri karatemestari, jopa parempi kuin Chuck Norris. Siihen aikaan naiset eivät juuri harrastaneet karatea, jota Elvis ihaili ja harjoitti itsekkin. Näytin Elvikselle oppimiani liikkeitä, ja hän pyysi ylpeänä minua esittelemään niitä kavereilleen.

Kumpikaan meistä ei osannut ennustaa, miten suuresti karate voimaannuttaisi minua. Olin hyvä siinä, ja vuosien avuttomuuden jälkeen tuntui hyvältä hallita omaa kehoaan ja ympäristöään edes hetkittäin. Kun Elvis oli poissa kotoa esiintymässä ja viettämässä aikaa toisten kanssa, minä treenasin tuntikausia Miken kanssa. Itseluottamukseni kasvoi, ja sain nähdä enemmän maailmaa ja tavata uusia ihmisiä turnausmatkoilla. Tapasin toisia pariskuntia, jotka keskustelivat vapaasti ystäviensä kanssa, enkä voinut olla huomaamatta, miten erilainen oma avioliittoni oli. Ensimmäistä kertaa aloin panna merkille, että oli muitakin tapoja elää. Ja kun eräänä päivänä näin, että Palm Springsin talomme postilaatikko oli täynnä kirjeitä, minua kahlinneet siteet katkesivat lopullisesti.

Kun Elvis aloitti konsertoimisen Las Vegasissa, hän vuokrasi talon Palm Springsistä, jotta voisi rentoutua esiintymisten välillä. Eräänä viikonloppuna hänen ollessaan poissa kaupungista minä ja Joe Esposito vaimo Joanie Esposito ajoimme Palm Springsiin hakemaan postia ja tarkistamaan talon. Kun käänsin avainta ja avasin postilaatikon, sieltä ei tippunut laskuja tai mainoksia, vaan kasa kirjeitä tytöiltä.

Monet niistä oli kirjoitettu Elvikselle, mutta osa hänen kavereilleen, Joanien mies mukaan lukien. Kaikki Elviksen lähipiirin miehet pettivät vaimojaan. Kirjeiden kirjoittajat muistelivat talossa viettämiään romanttisia hetkiä. Yksi Elvikselle osoitetuista kirjeistä oli allekirjoitettu nimellä Liskokieli. Graafinen mielikuva järkytti minua. Nyt minulla oli kirjallisia todisteita siitä, mitä olin aina pelännyt. Olin syvästi loukkaantunut, mutta myös raivoissani.

Soitin Elvikselle ja vaadin selitystä. Hän yritti sysätä syyn minun niskoilleni. *Miksi olin mennyt talolle? Miksi avasin hänen postinsa? Miksi urkin häntä? Se, mitä siinä helvetin postilaatikossa oli, ei kuulunut minulle.* Kun se taktiikka ei toiminut, Elvis väitti, että tytöt valehtelivat.

Sillä kertaa syyllisyyden sälyttäminen minun harteilleni ei kuitenkaan onnistunut. Jos Elviksen suhteet eivät kuuluneet minulle, silloin minun tekemiseni eivät myöskään kuuluneet hänelle. Miken ja minun välille kehittynyt läheinen ystävyys syveni romanttiseksi suhteeksi.

Suhteen aloittaminen oli tietenkin väärin. Mike ja minä olimme tahoillamme naimisissa ja meillä oli lapsia. Mutta koska olin nuori nainen, joka pitkästä ajasta koki olevansa haluttu, heittäydyin suhteeseen täysillä.

Huhuista poiketen suhteeni Mikeen ei kuitenkaan ollut syy Elviksen ja minun eroon. Avioliittomme oli rakoillut jo vuosia, ja kun se lopulta romahti, Mike Stone oli vain yksi tekijä monien joukossa. Toinen oli Lisa Marie.

Olin järkyttynyt, kun sain tietää odottavani Lisaa. Elvis ja minä olimme olleet naimisissa vasta muutaman viikon. Ennen häitä olin viettänyt neljä vuotta Gracelandissa Elviksen tyttöystävänä samaan aikaan, kun hän eli hohdokasta elämää Hollywoodissa. Häiden

myötä minä saatoin vihdoinkin astua esiin varjoista. Nyt sain matkustaa Elviksen kanssa, osallistua julkisiin tilaisuuksiin ja omistaa hänet koko maailman silmissä. Olin todella innoissani. Mutta kun tulin raskaaksi hääyönämme, unelmani murenivat. Kumpikaan meistä ei ollut valmis lapsen saamiseen. Elvis oli huolissaan siitä, miten isyys vaikuttaisi hänen uraansa. Fanit olivat vasta totuttelemassa ajatukseen, että hän oli naimisissa. Hänen ahdistuksensa ei kuitenkaan liittynyt pelkästään uraan – hän ei ollut koskaan viettänyt aikaa lasten kanssa eikä tuntenut olevansa valmis isäksi.

Minä sen sijaan tiesin tarkalleen, mihin olin ryhtymässä. Olin vanhin kuudesta lapsesta ja tiesin, mitä vauvan hoitaminen vaati: vaipanvaihtoa, jatkuvaa huomiota, unettomia öitä. Matkustelu ja romanttiset, kahdenkeskiset hetket jäisivät taakse. Minä ja Elvis murehdimme monta viikkoa, mitä meille tapahtuisi. Huonoimmalla hetkelläni mietin, miltä minusta tuntuisi, jos minulle sattuisi vahinko ja saisin keskenmenon. Tunsin hirvittävää syyllisyyttä siitä, että edes ajattelin sellaista.

Lopulta Elvis otti asian puheeksi. Hän katsoi minua eräänä päivänä ja kysyi, halusinko tehdä abortin. Hän sanoi tukevansa päätöstäni, olipa se mikä tahansa. Hänen sanansa olivat herätyks.

Asian vakavuus valkeni minulle yhtäkkiä, ja aloin itkeä.

Sanoin Elvikselle: ”Ei! Emme voi tehdä sitä. Kyse on meidän *vauvastamme*!”

Sen jälkeen kaikki muuttui. Olimme luomassa maailmaan uutta elämää ja uutta sukupolvea. Ensimmäinen kerta, kun tunsin vauvan liikkuvan, oli ihmeellinen hetki. Pelkoni ja ahdistukseni vaihtuivat kasvavaan innostukseen ja hellyyteen syntymätöntä lastamme kohtaan. Kun lopulta pidimme Lisa Marieta sylissämme ensimmäistä kertaa, rakastuimme häneen päätän pahkaa. Emme voineet enää kuvitellaakaan elämää ilman häntä.

Lapsen rakastaminen ei kuitenkaan helpottanut asioita automaattisesti. Elvis oli tyyppilinen aikansa mies, joka odotti minun huolehtivan tyttäremme kaikista fyysisistä tarpeista. Vaipanvaihto oli hänelle täysin mahdoton ajatus, ja häntä inhotti, kun Lisa sotki ruokaansa tai

pulautteli sitä suustaan. Vauvan ruokkiminen ja siistinä pitäminen oli minun tehtäväni, ja halusinkin tehdä sen. Elvis piti Lisaa mielellään sylissään, mutta vain silloin, kun hän oli puhdas ja söpössä mekossa. Tilannetta vaikeutti se, että minun oli sovittava yhteen kaksi aikataulua, Lisan ja Elviksen. Lisa heräsi aikaisin aamulla ja meni nukkumaan illalla, ja hän tarvitsi huomiotani koko päivän. Elvis puolestaan vietti yöelämää: meni nukkumaan vain muutamaa tuntia ennen kuin Lisa heräsi, ja heräsi neljä tuntia ennen kuin Lisa meni yöunille. Lisa tarvitsi minua päivällä, Elvis halusi minut tuekseen öisin. Se oli uuvuttavaa ja lopulta mahdotonta.

Aluksi Lisa ja minä lähdimme viikonloppuisin Elviksen mukana Palm Springsiin, osittain johtuen perustellusta pelostani, että joku toinen voisi poissa ollessani viedä paikkani. Talo aavikolla ei kuitenkaan ollut lapselle sopiva ympäristö. Ulkona oli liian kuuma, eikä muita lapsia ollut lähimaillakaan. Tuohon aikaan kenelläkään toisella Elviksen kavereista ei vielä ollut omia lapsia. Elin miesvaltaisessa maailmassa, ja olin jo tottunut siihen. Elvis valvoi, kunnes televisiokanavat lopettivat ohjelmansa yöllä, ja halusi minun valovan kanssaan niin kuin ennenkin. Laitoin Lisan nukkumaan ja istuin katsomassa televisiota Elviksen kanssa. Mutta jos Lisa heräsi ja alkoi itkeä, Elvis ei halunnut minun menevän vauvan luo, vaan jäävän katselemaan televisiota. Eikä ongelma rajoittunut vain Palm Springsiin. Minusta alkoi tuntua, että elin kaksoiselämää – yhtä äitinä ja toista Elviksen vaimona. Tilanteeni oli ristiriitainen, ja yritin tasapainoilla parhaani mukaan hyvän äidin ja hyvän vaimon roolien välillä. Vaikka Elvis rakasti Lisaa syvästi, hän oli tottunut olemaan ykkönen – hänen tarpeensa olivat aina olleet etusijalla. Hän oli antelias mies, mutta ei ollut valmis jakamaan minua kenenkään kanssa.

Lopulta hankin lastenhoitajan. Elviksen elämäntyylin vuoksi minun oli pakko tehdä se, sillä muuten en olisi saanut nukuttua ollenkaan. Olin silti mustasukkainen, kun hoitaja huolehti tyttärestäni. Koin, että minun olisi pitänyt saada tehdä se itse. Tunsin syyllisyyttä, kun hoitaja meni lohduttamaan yöllä itkevää Lisaa.

Elvis sanoi aina lastenhoitajaan viitaten: ”Hän huolehtii siitä kyllä.”

Hoitaja huolehtikin Lisasta, mutta minulle se oli tuskallista. Lisa olisi tarvinnut äitinsä lohdutusta. Tunsin syyllisyyttä siitä, etten ollut lapselleni se äiti, joka minun olisi pitänyt olla. Ponnistelin saadakseni tilanteen toimimaan, mutta oli raastavaa yrittää pitää perhettämme kasassa. Tunsin epäonnistuneeni sekä äitinä että vaimona.

Lopulta minun oli pakko valita. Olin yksinäisyyden, eristäytymisen, mustasukkaisuuden ja syyllisyyden kierteessä. Kun Lisa täytti neljä vuotta, tiesin, että minun oli tehtävä päätös.

Tajusin, että minun oli aika lähteä. Elvis oli järkyttynyt. Kuten hänen hovinsakin. Hänen faninsa olivat tyrmistyneitä. Miksi jättäisin miehen, jonka kaikki halusivat? Tiesin kuitenkin, ettei tilanteeni muuttuisi. En voisi koskaan elää omaa elämääni kultaisessa häkissäni.

Halusin, että perheemme elämä muuttuisi mahdollisimman vähän lähtöni jälkeen. Tiesin, että se olisi kova paikka erityisesti isoäiti Minnie Maelle, Elviksen isänäidille, joka rakasti minua kuin omaa lastaan. Hän oli kaikkien isoäiti, ja me kaikki rakastimme häntä. Isoäiti oli asunut Elviksen kanssa vuosia ja muutti Elviksen luo Saksaan tämän äidin kuoltua. Elvis kutsui häntä lempinimellä Dodger, jota käytin joskus itsekkin.

Olin aina pitänyt isoäidille seuraa, kun Elvis oli poissa. Istuin tunteita Minnien nojatuolin vieressä kuunnellen, kun hän muisteli menneitä. Hän kertoi minulle Elviksen vanhempien, Gladysin ja Vernonin, nuoruusvuosista ja Elviksen lapsuudesta. Hän kertoi myös entisestä aviomiehestään ja siitä, miten tämä petti häntä jatkuvasti. Mies oli kohdellut Minnietä huonosti ja oli vain harvoin kotona. Minnie ei tiennyt, että Elviskin petti minua, sillä Elvis salasi asian, enkä minäkään halunnut kuormittaa isoäitiä huolillani. Minnie oli syvästi kiittollinen Elvikselle siitä, että tämä huolehti hänestä Gracelandissa. Ymmärsin hänen tunteitaan, kun hän puhui menneistä ja ihasteli sitä, ettei Elvis ollut koskaan jättänyt häntä. Hän kuunteli minunkin tarinotani. Isoäiti oli yksi harvoista naisista, joiden kanssa minun oli mahdollista puhua. Ja kun emme puhuneet, katselimme vanhoja elokuvia ja saippuaooopperoita televisiosta. Hän rakasti saippuaooopperoita, ja

hänen lempiohjelmansa oli *As The World Turns*. Hän olisi ollut todella ylpeä, jos olisi nähnyt minun näyttävän *Dallasissa*.

Lähdöstäni kertominen isoäidille oli yksi vaikeimmista asioista, joita olen koskaan tehnyt.

Istuin hänen viereensä ja sanoin: ”Isoäiti, minun on kerrottava sinulle yksi juttu. Olen lähdössä. Jätän Elviksen.”

”Mitä?!! Mitä sinä sanoit? Te nuorethan rakastatte toisianne kauheasti”, isoäiti vastusteli ja pyöritteli tuskaisesti hiuksiaan.

”Rakastan Elvistä ikuisesti, mutta minun on pakko lähteä. Nyt on sen aika.”

Minnie sulatteli uutista hiljaisuudessa.

Sitten hän tarttui käteeni ja alkoi hieroa sitä. ”Milloin aiot lähteä? Miksi sinä lähdet?”

”On aika lähteä, isoäiti. En pysty katselemaan enää tätä kaikkea. Nyt on oikea hetki.”

”Ymmärrän, pikkuinen.” Uskon, että hän ymmärsi. ”Saanko nähdä sinua enää?”

”Kyllä, tulen takaisin. Näemme vielä. Lupaen sen.”

”Voi, tämä on...” Isoäidin ääni hiipui. Hän puristi yhä kättäni kysyessään: ”Milloin tulet takaisin?”

”Kerron sinulle aina etukäteen ennen kuin tulen. Ja soittelen myös.”

Lopulta hän sanoi: ”Hyvä on. Soita minulle.”

Pidin lupaukseni. Kun Elvis oli kiertueella ja isoäiti jäi yksin, soitin hänelle ja juttelimme entiseen tapaan. Kyselin häneltä, mitä hänelle kuului ja miten hän sai aikansa kulumaan. Vuosien varrella vierailin Gracelandissa niin usein kuin pystyin. Jatkoimme juttelua ja vanhojen elokuvien katselua viitisen kertaa vuodessa, aina isoäidin kuolemaan asti.

Kun ihminen menee naimisiin, hän ei saa vain aviopuolisoa, vaan koko puolisonsa suvun. Minä olin yhä naimisissa Elviksen suvun kanssa. Lisa Marie ja minä kuuluimme Presleyn sukuun. Se ei ole koskaan muuttunut.

Vaikka lähtöni oli vaikea, en ikinä katunut päätöstäni. Mutten myöskään koskaan lakannut suremasta sitä.

2

PIDÄ KIINNI

And I guess I never told you...

You were always on my mind.

ENSIMMÄISET KUUKAUDET OLIVAT vaikeita. Vihainen ja nöyryytetty Elvis kehitti pakkomielteen Mike Stonea kohtaan. Elvis ajatteli, että olin lähdössä Miken takia. Oli helpompaa syyttää toista miestä kuin kohdata totuus. Minä en lähtenyt Mike Stonen takia. Enkä lähtenyt siksi, että Elvis olisi pakottanut minut seksiin saatuaan selville totuuden Mikesta. Hän ei tehnyt niin. Elvis koki miehisyytensä loukatuksi. Hänen oli todistettava itselleen ja minulle, että pystyi rakastelemaan ”kuin oikea mies”, niin kuin kuvitteli karatemestarin tekevän. Elvis rakasteli kanssani rajusti, mutta ei väkisin. Hänen tavallinen hellyytensä ja huomaavaisuutensa puuttuivat. Se satutti minua henkisesti ja jätti minulle surullisen muiston viimeisestä intiimistä hetkestämme. Mutta se ei ollut lähtöni syy.

Elvis ei kestänyt ajatusta minusta toisen miehen kanssa. Lähtöni jälkeisinä viikkoina hän sanoi kavereilleen, että Miken oli kuoltava. Hän jopa pyysi Joeta etsimään palkkamurhaajan. Joe kehotti minua olemaan varovainen. Kun tarjouduin tuomaan Lisan katsomaan erästä Elviksen esiintymistä Las Vegasissa, Joe neuvoi minua jättämään käynnin väliin. Hän pelkäsi, että Elvis saattaisi menettää malttinsa nähdesseen minut. Ajan myötä, isänsä ja kavereidensa pitkän suostuttelun

jälkeen, Elvis lopulta rauhoittui ja Luojan kiitos luopui tappoaikeistaan. Kerran hän jopa kysyi minulta tuskaisena, oliko eromme ollut hänen syytään – oliko hän ollut liian ”sokea” näkemään sitä, mitä hänellä oli ollut. Vaikka hän ei juuri puhunut asiasta, uskon, että hän pohti avioliittomme päättymistä pitkään ja hartaasti. Minulla on yhä yksi hänen filosofisista kirjoistaan, jonka marginaaliin hän on kirjoittanut: ”Joskus sitä ymmärtää vasta rakkauden menettäessään, millaisen lahjan on saanut.” Kukaan ei ollut koskaan ennen jättänyt Elvistä. Epäonnistumisen täytyi tuntua niin ylpeästä miehestä musertavalta.

Elvis kertoi lähdöstäni isälleen. Vernon ymmärsi yskän, koska hän oli Elviksen kanssa koko ajan ja näki Elviksen vehtaavan muiden naisten kanssa Vegasissa. Vernon ei koskaan syyttänyt minua tai vaikeuttanut asioitani. Suhteemme oli läheinen, ja se pysyi ennallaan erosta huolimatta.

Pidin yhteyttä myös eversti Tom Parkeriin. Kun hän hankki kodin Palm Springsistä, kävin tapaamassa häntä. Hän myös soitteli ja kyseli, miten minulla meni.

Sanoin: ”Minulla menee hyvin. Kiitos, eversti.”

”No, jos tarvitset jotain, tiedät kenelle soittaa.”

Olin edelleen tekemisissä joidenkin Elviksen kavereiden kanssa, erityisesti Joen, ja heidän vaimojensa kanssa. Joanie ja minä pysyimme läheisinä, ja Elviksen serkku Patsy Presley oli yhä paras ystäväni. Olen tuntenut hänet teini-ikäisestä asti.

Tiesimme kaikki, että Elvis tarvitsisi uuden naisen, ja hänen kavereidensa tehtävänä oli löytää hänelle uusi tyttöystävä. Viisi kuukautta lähtöni jälkeen pojat kutsuivat Miss Tennesseeen Elviksen järjestämään elokuvailtaan Memphian-teatteriin. Hänen nimensä oli Linda Thompson, ja hän oli kaunis. Elvis oli hurmaavimmillaan, ja Linda kuulemma ihastui häneen välittömästi. Kun Linda ja Elvis alkoivat seurustella, tilanne muuttui kaikille helpommaksi, myös minulle. Yllättävää kyllä, en ollut mustasukkainen. Kun lähdin avioliitosta, jätin taakseni myös murskaavan pelon ja mustasukkaisuuden. Saatoin vihdoin hengittää vapaasti, ja vapauden myötä sain asioihin perspektiiviä.